

Тъй като не виждам никакви коментари по темата – качвам решението за да го коментирате.

Държавен вестник , брой 44 от 16.VI

РЕШЕНИЕ № 5698 ОТ 19 МАЙ 2015 Г. ПО АДМИНИСТРАТИВНО ДЕЛО № 2277 ОТ 2015 Г. (ОБН. - ДВ, БР. 44 ОТ 2015 Г.)

РЕШЕНИЕ № 5698 ОТ 19 МАЙ 2015 Г. ПО АДМИНИСТРАТИВНО ДЕЛО № 2277 ОТ 2015 Г. (ОБН. - ДВ, БР. 44 ОТ 2015 Г.)

В сила от 16.06.2015 г.

Обн. ДВ. бр.44 от 16 Юни 2015г.

Върховният административен съд в състав: председател: Йордан Константинов, и членове: Светлозара Анчева и Маруся Димитрова, с участието на съдебен секретар Цветелина Дукова разгледа административно дело № 2277 по описа за 2015 г. на Върховния административен съд, първо отделение, докладвано от Светлозара Анчева.

Производството по делото е по реда на чл. 185 и сл. от АПК.

Образувано е по оспорване от Асоциация на индустриалния капитал в България - София (АИКБ), представлявана от председателя на УС Васил Велев, Българска стопанска камара - Съюз на българския бизнес (БСК), представлявана от изпълнителния председател Божидар Данев, и Българска търговско-промишлена палата (БТПП), представлявана от председателя на УС Цветан Симеонов, против Постановление № 419 от 17.12.2014 г. на Министерския съвет на Република България за определяне на нови размери на минималната работна заплата (ДВ, бр. 105 от 2014 г.). Оплакванията на жалбоподателите са за незаконосъобразност на постановлението поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила по смисъла на чл. 146 АПК - необсъждане на проекта за постановление от Националния съвет за тристранно сътрудничество (НСТС), което е задължение по чл. 3, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ). Твърдят, че са налице предпоставките по чл. 186, ал. 1 АПК и искат отмяна на оспореното постановление, както и да им се присъдят направените по делото разноски. В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв. Даниел Асенов, упълномощен и от трите оспорващи организации. Депозирана е и писмена защита.

Ответникът - Министерският съвет на Република България чрез процесуалния си представител юриск. Демирев, оспорва жалбата. Излага становище, че оспореният акт не е нормативен, а общ административен акт и в тази връзка счита, че жалбата е просрочена. По съществото на спора излага доводи, че проектът за постановление е съгласуван на ниво комисия по доходи и жизнено равнище към НСТС, както и че увеличението на минималната работна заплата е тясно свързано с проекта на Закона за държавния бюджет, който е обсъждан заедно с НСТС. Представена е и писмена защита.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава заключение за недопустимост на жалбата поради това, че според него постановлението не е нормативен акт. При условията на алтернативност поддържа становище за основателност на жалбата и за отмяна на оспореното ПМС № 419 от 17.12.2014 г. поради неспазване на процедурата за обсъждане на проекта за постановление с НСТС.

Върховният административен съд, I отделение, счита, че жалбата е процесуално допустима и разгледана по същество, е основателна поради следните съображения:

С ПМС № 419 от 17.12.2014 г. Министерският съвет на Република България е определил нови размери на минималната работна заплата за страната, като в член единствен, ал. 1 е прието, че се определя от 1 януари 2015 г. нов размер на минималната месечна работна заплата 360 лв. и на минималната часова работна заплата 2,20 лв. при нормална продължителност на работното време 8 часа и при 5-дневна работна седмица. Със същото постановление в ал. 2 на цитираната разпоредба е определено от 1 юли 2015 г. минималният размер на месечната работна заплата за страната да бъде 380 лв., а минималната

часова работна заплата 2,21 лв. при същата продължителност на работното време и на работната седмица.

Оспореното постановление представлява нормативен акт по смисъла на чл. 1а от Закона за нормативните актове (ЗНА). Тази разпоредба дефинира нормативния акт като такъв, който съдържа общи правила за поведение, прилага се към индивидуално неопределен кръг субекти, има нееднократно действие и се издава или приема от компетентен държавен орган. За да се приеме, че оспореното постановление е общ административен акт, то трябва да са налице белезите на същия съгласно чл. 65 АПК като акт с еднократно правно действие, с който се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на неопределен брой лица, както и отказите да се издадат такива актове. Липсата на еднократно правно действие на оспореното постановление и засягането на неопределен кръг от лица е достатъчно, за да се приеме, че се касае за нормативен акт. Обстоятелството, че размерът на минималната работна заплата в оспореното постановление от 1.01.2015 г. е 360 лв., а от 1.07.2015 г. е 380 лв., не обуславя еднократност на действието му. Налице е и законова делегация за издаването му - чл. 244, ал. 1 КТ, който разпорежда, че в правомощията на Министерския съвет е да определя минималната работна заплата за страната. Оспорващите ПМС № 419 от 17.12.2014 г. са представителни организации на работодателите и са признати като такива на основание чл. 36 КТ от Министерския съвет на Република България. Относно правния интерес на жалбоподателите да оспорят посоченото по-горе постановление налице е такъв с оглед на това, че те като работодателски организации обсъждат и дават мнения по проекти за нормативни актове, вкл. и по въпроси, уреждащи доходите и жизненото равнище съгласно чл. 3, ал. 1, т. 5 от Правилника за организацията и дейността на съветите за тристранно сътрудничество, в които участват. С оглед статута на жалбоподателите като работодателски организации се обосновава и техният пряк и непосредствен интерес да оспорят процесното постановление.

Като се има предвид законодателната уредба в КТ, предвиждаща задължителни консултации в рамките на тристранното сътрудничество, означава, че тези консултации са част от процедурата по създаване на съответния нормативен акт, каквото е постановлението, предмет на оспорване. Обсъждането му в Комисията по доходи и жизнено равнище към НСТС не освобождава Министерския съвет да проведе консултациите със съвета, в който участват и жалбоподателите като представителни организации на работодателите. Нещо повече, от доказателствата по делото се установява, че на 11.12.2014 г. е проведено заседание на постоянната комисия по доходи и жизнено равнище към посочения национален съвет за обсъждане проекта за постановление за определяне размерите на минималната работна заплата за страната. Изрично е отразено на това заседание, че представителите на работодателските организации не подкрепят проекта за постановление и е прието, че при липса на консенсусно становище комисията е предложила проектът да бъде внесен за разглеждане в НСТС, в какъвто смисъл е и чл. 3, ал. 1 КТ. Доказателства, че такова обсъждане се е провело в НСТС, няма по делото и не се твърди от ответника, че е проведено. Обстоятелството, че НСТС е провел заседание на 28.11.2014 г. по повод обсъждане на проекта на Закона за държавния бюджет на Република България, не замества задължението да се проведат консултациите за проекта за постановлението за определяне размера на минималната работна заплата. В този смисъл основателно жалбоподателите възразяват, че обсъждане на проекта на Закона за държавния бюджет е относимо към размера на минималните работни заплати на държавните служители, а не изобщо към размера на минималната работна заплата за страната и в този смисъл правилно се позовават на чл. 59 от цитирания закон за 2015 г. Обвързаността на размерите на минималната работна заплата със Закона за държавния бюджет за 2015 г. не замества изискването за провеждане на консултации с НСТС, каквито са твърденията на ответника по делото. В горния смисъл е и съдебната практика на Върховния административен съд - влезли в сила решения по адм. дела № 8256/2001 г., № 4021/2009 г., № 4062/2009 г. В тези решения изрично е застъпено становище, че неизпълнението на процедурата по приемане на нормативен акт по чл. 3, ал. 1 във връзка с чл. 3а КТ е

основание за отмяната му, тъй като провеждането на консултации с НСТС преди окончателното приемане на нормативния акт от компетентния държавен орган е задължително условие по приемането на акта.

Обстоятелството, че Министерският съвет не е длъжен да се съобразява с изразеното становище на работодателските организации, не означава, че не трябва да се спазва процедурата по приемането на подзаконовия нормативен акт, а тя не подлежи на разширително тълкуване от страна на издателя на акта, а се спазва стриктно, така както е предвидено от законодателя. В процесния случай тази процедура по провеждане на консултации на основание чл. 3 и чл. 3а КТ, която съставлява част от процедурата по приемане на постановлението, не е спазена. В изложения смисъл е и заключението на участвалия по делото представител на Върховната административна прокуратура, като съдът изцяло подкрепя изразеното от него, че ако се приеме, че въпросът за определяне размера на минималната работна заплата е решен на законово ниво при обсъждане проекта на Закона за държавния бюджет за 2015 г., се налага извод, че ПМС № 419 от 17.12.2014 г. е по изпълнение на държавния бюджет и няма нормативен характер, а това не е така. По повод първоначално изразеното становище и на представителя на Върховната административна прокуратура и на ответника по делото, че постановлението няма нормативен характер, а е общ административен акт, настоящият съдебен състав вече изрази становище по-горе в настоящото решение, че оспореното постановление има всички белези на нормативен акт съгласно разпоредбите на чл. 1а ЗНА и чл. 75 АПК.

Предвид горното, несъгласуването на проекта за постановление представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила и е самостоятелно основание за отмяна на ПМС № 419 от 17.12.2014 г.

С оглед на изложеното настоящият съдебен състав счита ПМС № 419 от 17.12.2014 г. като незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Предвид изхода на делото и направеното искане на жалбоподателите следва да се присъдят направените разноски по делото в общ размер на 930 лв. (по 310 лв. за всеки един от жалбоподателите).

Водим от горното и в същия смисъл Върховният административен съд, I отделение,

РЕШИ:

Отменя Постановление № 419 от 17.12.2014 г. на Министерския съвет на Република България за определяне на нови размери на минималната работна заплата за 2015 г. (ДВ, бр. 105 от 2014 г.).

Решението не е обжалвано по реда и в сроковете, предвидени в Административнопроцесуалния кодекс, и влиза в сила от деня на обнародването му в "Държавен вестник".